

Súdenie prenechávam „slepým“

Keby som bola sudcom ústavného súdu a zároveň mala moc niečo zakázať, určite by som zakázala predaj obuvi na vysokom opätku. Rýchlejšie by sme tak mohli spoznať v dave ľudí lož, o ktorej je všeobecne známe, že má krátke nohy. Čo však s ľuďmi, ktorí sa narodili tak povediac, viac koncentrovaní? Nemôžeme obviňovať všetkých nízkych ľudí z toho, že sú so lžou kamaráti! To by nebolo fér. A čo ľudia vysokí? Takisto nesmieme predpokladať, že vysokí ľudia by sa s „prízemným“ klamstvom niekedy dali do reči, no svet sa točí bez ohľadu na ročné obdobie a ľudia klamú bez ohľadu na ich výšku.

Keď tak nad tým uvažujem, ak má lož krátke nohy, určite nimi vie veľmi rýchlo preplatať. Keby som bola ústavnou sudkyňou, zakázala by som nielen predaj obuvi s opätkami, ale aj predaj športových tenisiek. Veľakrát som počula ľudí vraviť, že lži a zlé správy bežia rýchlo. Ak by nemali vhodnú obuv, pravda by ich určite prebehla.

Veru tak, ak by sme na Slovensku nosili všetci jeden typ obuvi, nikto by nemohol vykročiť v šľapajach kriminálnikov. No, ale čo s národom, ktorý vyšliapne do nového dňa správnou nohou, pôjde po dobrej ceste a tá ho zavedie k novinám?

Ako sudca ústavného súdu s možnosťou ešte niečo zakázať, boli by to noviny. Prisahám! Okrem krížoviek na poslednej strane sa z nich nedozviete nič pravdivé. Dovoľte mi vysvetliť, ako vznikajú noviny. Novinári sa pýtajú otázky, na ktoré im diplomati nedokážu odpovedať, a tak si niečo vymyslia, niečo domyslia, niečo priložia a aby toho málo nebolo, pridajú ruku k dielu. Výsledkom sú noviny s totálnymi klamstvami a čítajú ich diplomati, ktorí klamstvám uveria. Potom im napadajú rôzne otázky, na ktoré im nedá nikto odpovede. A takto to pokračuje v začarovanom kruhu, ktorý sa nikde nekončí a nikde nezačína.

Takže si to zhrňte. Ak by som bola sudkyňa ústavného súdu a mala tú moc niečo zmeniť a zakázať, zakázala by som:

1. obuv na vysokom opätku,
2. obuv bežeckú,
3. noviny.

No, ale teraz vážne. Ak by som poslala tento text ako žiadosť o prijatie na pozíciu sudkyne Ústavného súdu Slovenskej republiky, určite by som počula: „Na sudkyňu sa nehodíte! Neviete o tejto práci nič! Nemáte ani poňatie o čom je táto práca!“

A veru, je to pravda. Táto práca potrebuje ľudí, ktorí budú Ústavu Slovenskej republiky chrániť, ovládať ju naspamäť a robiť všetko preto, aby bola každá hlava našej Ústavy vždy dokonale strážená. Možno trochu jednoduchšie – ak by sme boli v rozprávke, kde Ústava je mnohohlavým drakom, ktorý stráži princeznú Justíciu, tak sudcovia sú rytieri, ktorí tohto draka musia strážiť pred zlou čarodejnicou Criminis. Oveľa jednoduchšie to nebolo, ale nechala som sa uniesť svojou predstavivosťou. Dovoľte mi radšej pristúpiť k záveru.

Ak by som bola sudkyňou ústavného súdu, tak by som na svoju funkciu určite rezignovala, pretože by som túto prácu nerobila dobre. Nevedela by som vykonávať tak zložitú a náročné povolanie, plné zodpovednosti a paragrafov. Slovensko a jeho ľud si zaslúži ochranu Ústavy bez ohľadu na to, akú máme pleť, vlasy, vierovyznanie či miesto narodenia a trvalého pobytu. Ak si moju úvahu prečítate odznova, možno si pomyslíte, že mi to lepšie píše ako súdi. Preto túto zložitú prácu prenechávam slepým očiarníčanom pani Spravodlivosti a jej učeníkom. Verím, že leží v tých najlepších rukách.

Či skôr na spravodlivých miskách váh?